

หนังสือส่งเสริมการอ่าน ชุดพระพุทธศาสนาและจริยธรรม
นิทานชาดก

การ์ต่ายในดาวເຈັນທີ່

๕
ที่เชิงเขาไม่เม่น้ำ มีป่า และมีหมู่บ้านชาวยก敦 ที่ภูเขาไม่เม่น้ำ
มีสัตว์ ๔ ตัว เป็นสายกัน ที่อ กระต่าย นา ก สุนัขจิ้งจอก และถิง
หั้งนา ก สุนัขจิ้งจอกและถิงได้ยกให้กระต่ายเป็นหัวหน้า เพราะ
เห็นว่ากระต่ายกล้าหาดและอยู่ในสืด สัตว์ทั้งสามที่เหลือก็อยู่ใน
โถวหาดของกระต่าย

วันหนึ่งเวลาค่ำ กระดูกแหงนศูนย์ห่องฟื้ฟ้า และเห็นพระจันทร์
ขึ้นอยู่เด่นชัด เต็มดวง ก็รู้ว่าพุ่งนี้เป็นวันพระ และค่ำ จึงบอกให้
เพื่อนสัตว์ทั้งสาม เตรียมอาหารไว้ทำทาน ถ้าหาอาหารได้มาแล้ว
อีกเพียงกินอาหารนั้น แต่น้ำอาหารนั้นทำทานก่อน ที่เหลือจึง
ค่อยกิน

รุ่งเช้า สัตว์ทั้งสี่ก็ออกหาอาหาร นากไปที่ชายหาด ได้กลิ่นปลาชีงนายพรานเบ็ดตกเบ็ดได้ปลาตะเพียน ๑ ตัว แล้วใช้เท้าวอลล์ร้องปลาเป็นพวง แล้วหมกหมายซ่อนไว้เพื่อกลับมีดหนาป่าด่อไป นากถูยขึ้นมาคุ้มแล้วร้องว่า “ปลาของไกรจ้า มีเข้าของใหม่ดี ถ้าไม่มีดันจะเอาไปกินนะ”

นากร้องอยู่อย่างนั้นหลาຍครั้ง เมื่อเห็นว่าไม่มีเข้าของ กีก้าบพวงปลาหนึ้นไปชังที่อยู่ของคน แล้วซ่อนปลาหนึ้นไว้ในพุ่มไม้

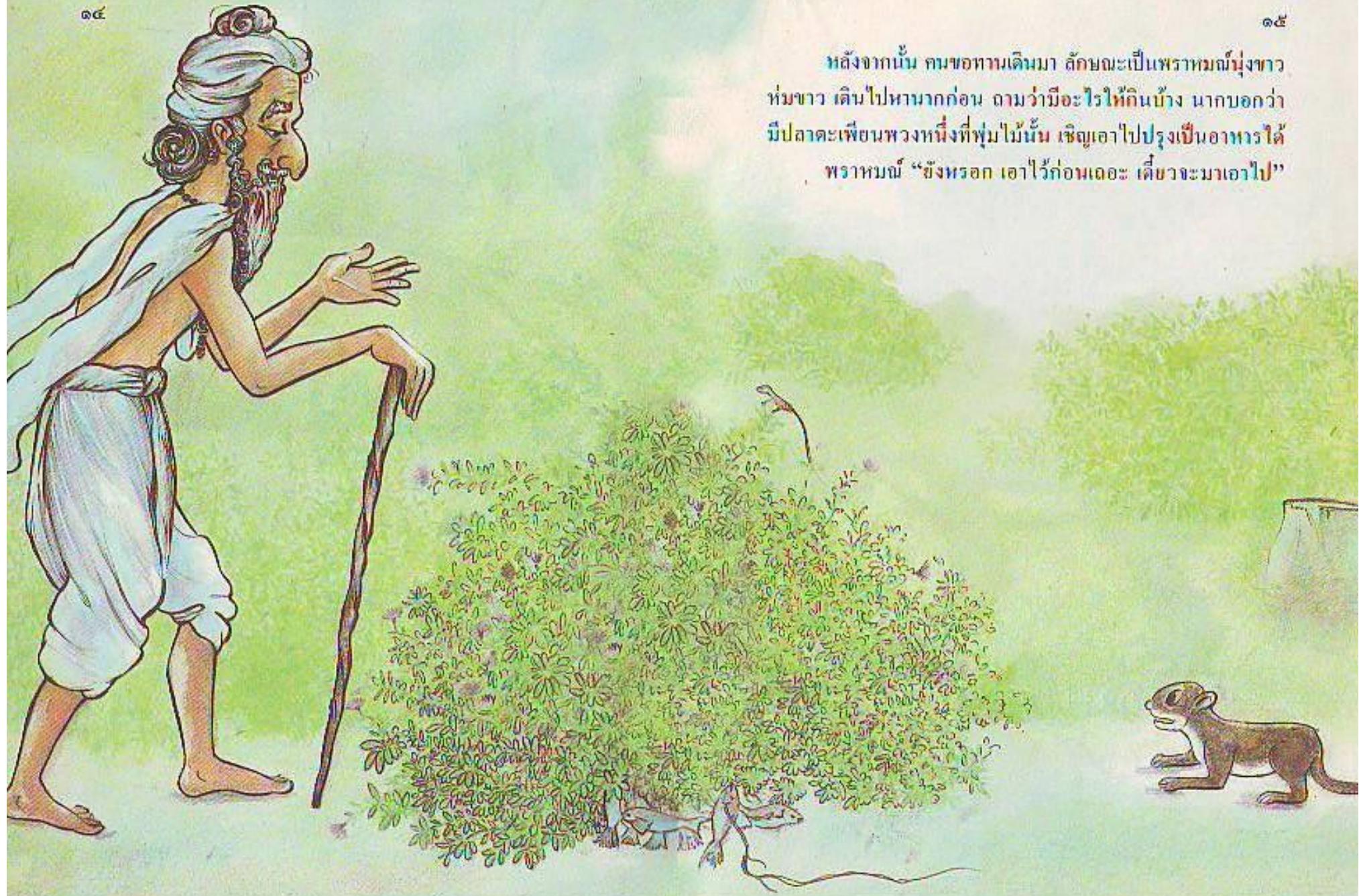

สุนัขจิ้งจอกจะรู้ว่าเห็นกระท่อมกลางนาหลังหนึ่ง "ไม่ทราบ
ว่าเข้าของกระท่อมไปไหน เห็นแต่เนื้อย่าง ๆ 'ไม' อิกไน้อูนี่จะเป็น^๒
แทน (ตะกราด) ซึ่งป่ายาสุกแล้ว และอีกอันหนึ่งเป็นหม้อบนที่รีข้าว
สุนัขจิ้งจอกเท่าหอนเข็มตัว ๆ เป็นภารายสุนัขจิ้งจอก แปลงเป็น^๓
ภารากนท่านองใจความเดียวกับเสียงร้องหาเข้าของป่าของน้ำ.
เมื่อร้อง ๆ ก็ร้องแล้ว ไม่ปรากฏว่ามีไกรเป็นเข้าของ มันจึงสองคอก
เข้าที่เชือกผูกหน้อน้านมเปลี่ยว ปากตาม Yao เมื่อย่างและแล่นป่าว
กลับไปที่อุบล่องคน เครื่องด้วยให้ทาน

ลิงกี้เข้าป่าหาผลไม้ ได้นม่วงสุกมาหลายอุ่น
รายนี้ไม่ส่งเสียงร้องหาเจ้าของ เพราะกองกรานว่าผลไม้
ในป่าไม้มีการเป็นเจ้าของ แลดยังไม่เกิน จะให้ทานก่อน

หลังจากนั้น กวนข้อท่านเดินมา ลักษณะเป็นพระมหาณีผู้งาม
ท่านหาว เดินไปนานมากก่อน ตามว่ามีอะไรให้กินบ้าง นาคนองกว่า
นิปโลดาจะเพียงพวงหนึ่งที่พุ่มไม้หนึ่น เชิญเอาไปปรุงเป็นอาหารได้
พระมหาณี “ขังหรอก เอาไว้ก่อหนเดอจะ เดี๋ยวจะมาเอากัน”

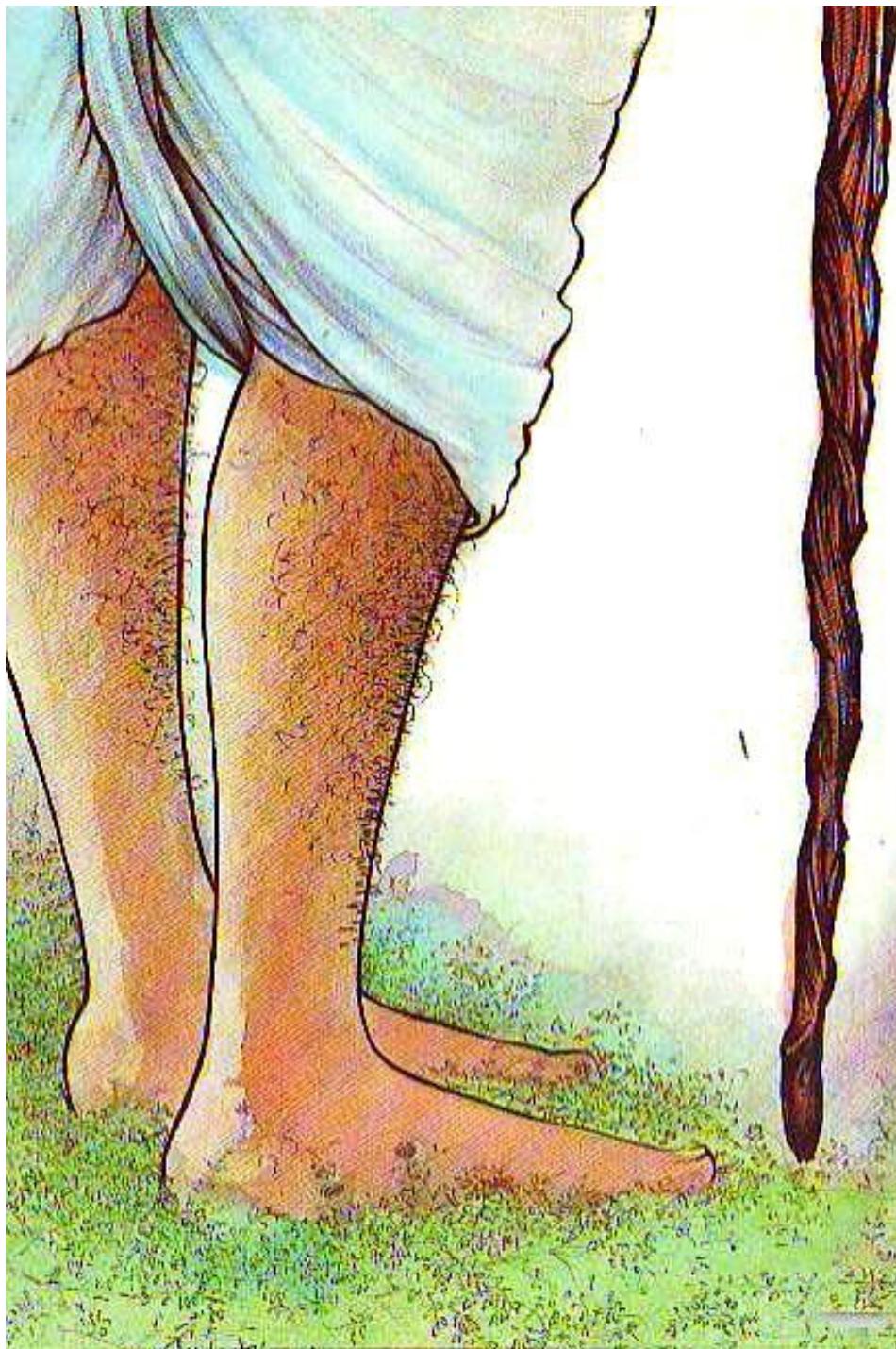
วันแล้วก็เดินเลยไปหาสุนัขจิ้งจอก ทุบเข็งจอกก็ว่าช่องคิน
มีพร้อมหังเนื้อย่าง แล่นท่าทางและนามเปรี้ยว
พราหมณ์บอกอื้าจังที่บอกนา แล้วติดเลยไปหาลิง

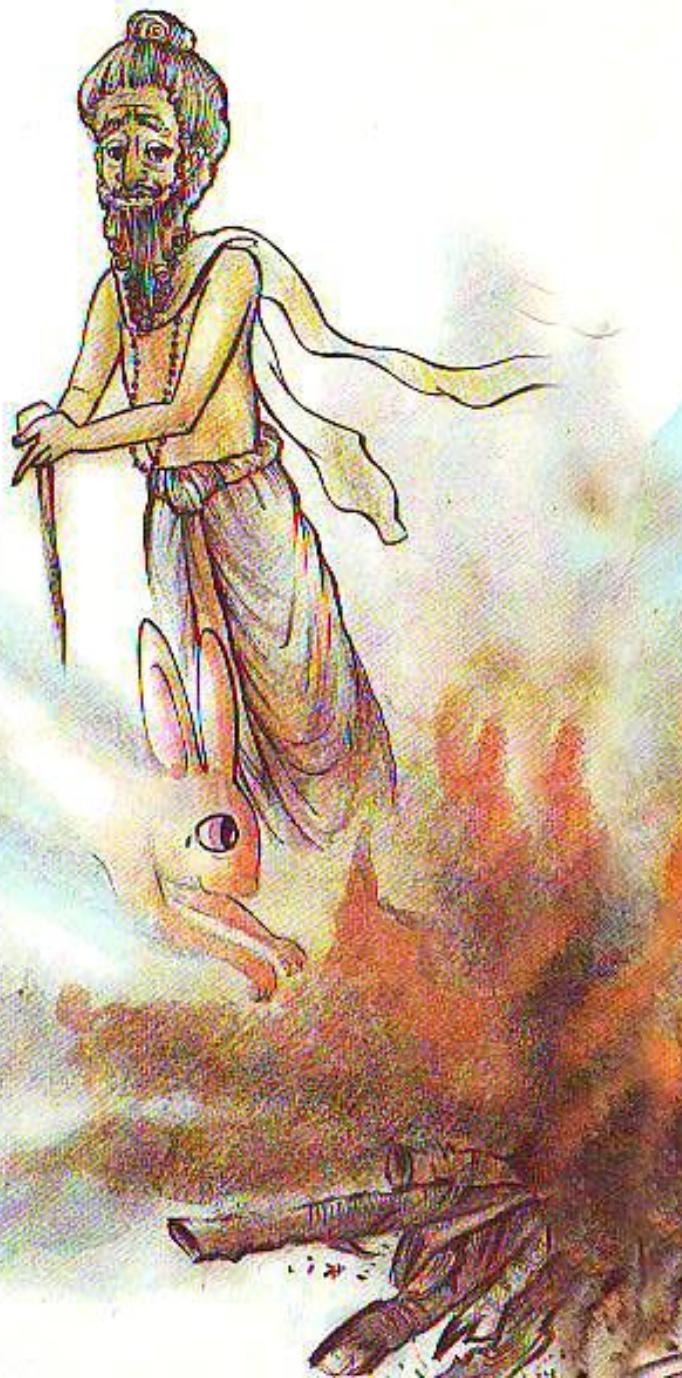
ลิงกี้จัดมะม่วงสุกให้ แต่พราหมณ์บอกหิวมื้อนเดินว่างหนีนเอาไว้
ก่อน แล้วเดินไปหากระต่าย ตามกระต่ายว่ามีอะไรให้กินบ้าง

ตั้งแต่ก้ามีดก่อนอุดหูอาหารมาเดรีมไว้ให้กาน กระด่าย
ร่าพิงว่า “เราเป็นกระต่ายไม่มีจ้า ไม่มีถ้า ไม่มีหัวสาว จะได้
อะไรทำบุญ”

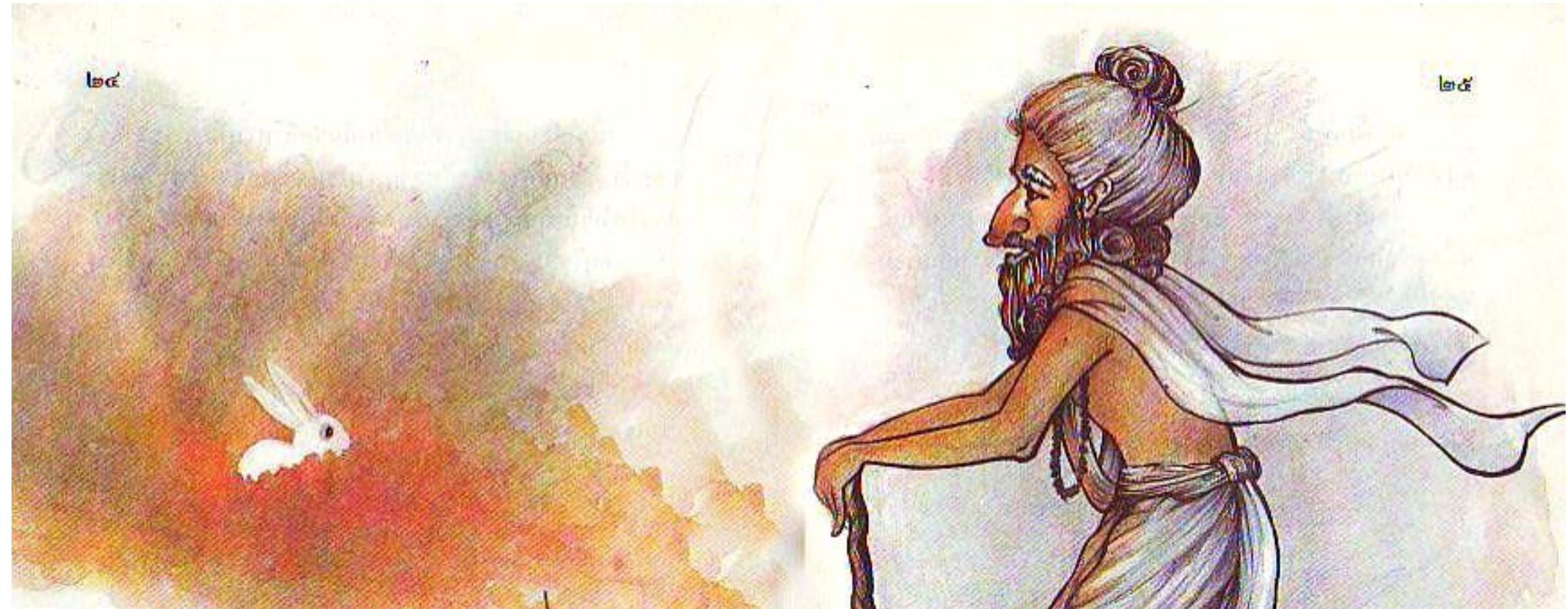
ผ่องไม่เห็นสักหนึ่งสิ่งใดที่จะให้กานได้ กระต่ายเงียบดันไป
ว่า อะสละชีวิตเลือดเนื้อของคนให้กานแพ้ศุ่มราษฎร์

เมื่อได้ยินเสียงพระมหาภณฑ์สืบขออาหารกิน กระต่ายจึงบอกว่า “ขอท่านชงหาฟืนมาสูบไฟขึ้น ข้าพเจ้าจะกระโจนเด็กองไฟให้น้ำหนึ้น สุกแล้วให้ท่านกินเนื้อของข้าพเจ้า”

ทันใดนั้นเกิดกองไฟอุ่นเหมือนเทพบริมดิน กระต่ายเดินอย่างของอาจเป็นไฟกลักษณะไฟ สดุด้านแรง ๆ ๓ ครั้ง เพื่อให้สัตว์เดือดสัตว์น้อย เช่น เห็บและหมัด ซึ่งหากะขันกระเด็นออก จะได้ไม่เสียชีวิตในกองไฟพร้อมกับชีวิตของตน แล้วกระโจนเด็กองไฟขึ้นที

กระด่ายร้องด้วยความประหลาดใจ “ท่าไม่ก่องไฟดึงไม่ร้อน
ไม่ในมีขันของข้าพเจ้าแม้แต่สักเดียว”

พระมหาตี “เพราะข้าพเจ้านิใช้คนขอทานธรรมชาติ แห่งวิช
ข้าพเจ้าคือพระอินทร์ ไฟนั้นข้าพเจ้าเก็บขึ้นเอง ความร้าฟิง
ของท่าแม่มีอุดมเย้ายวนๆ ที่จะ สละชีวิตเกิดใหม่ของคนเป็นท่าน
ส่องประกายร้อนไปดึงข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามาที่เพื่อทดสอบว่าใช่ท่านว่า
จะปฏิบัติได้จริงหรือไม่”

กระด่าย “ถ้าคนในโลกนี้ทั้งหมดล้วนห้ากับข้าพเจ้า
อย่างท่านท่านนี้ การสละชีวิตท่านของข้าพเจ้าเก็บไว้ความหมาย
ให้คลิบซึ่ง”

พระอินทร์ “ไม่เป็นไร ข้าพเจ้าจะทำให้กานของท่านมีความหมาย ความดีของท่านจะประกูลอยู่ตลอดไป”

ว่าแล้วพระอินทร์ก็กำกับนิมบินให้เป็นของเหลว ทำเป็นเครื่องเขียน แล้วเขียนรูปกระต่ายให้ปรากฏในดวงขันท์สืบมาจนทุกวันนี้

ເກົ່າແລ້ວຄຸນກະຕ່າຍໃຫ້ນອນລອບນ້ອງພາກບ້າງພຸນໄນ້
ໃນປ່າກ ແລ້ວກອໄປປ່າກດູກາຍທີ່ເກົ່າໄກກ

ສັກົນທີ່ເປື້ອ ກະຕ່າຍ ນາງ ອີງ ແກະຖົນຂຶ້ງຈອດ ສ່າງເກົ່າໄດ້
ຮັກນາສີດຳເພື່ອຖານໄປປ່ານວິສັບຂອງດູນນານເດີນຫິວດ

ໜາດກວຽວອງ “ກະຕ່າຍໃນດູນກົງ” ກືບລົງດ້ວຍປະກາງ
ຈະນີ

